

နေဦးဘော်

ရှေ့နေမလေး

မေစံရှား

၁၆

သောနတ္ထိနှင့်
ဣဇ္ဈာဒ္ဒါများ

(၁)

မင်္ဂလာပါ မိတ်ဆွေ...

သင် ယခု မေ့ရှားပါဝင်တဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုကိုဖတ်ဖို့ စတင်နေပြီ။
သင်ဖတ်တော့မယ်။ ဒါဟာ သင် မေ့ရှားပါဝင်တဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုဖတ်ရ
တာကို ပျော်မွေ့နှစ်ခြိုက်လို့ ဖြစ်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင်...

သင်ဟာ မေ့ရှားနဲ့ အတူ အမှုတစ်ခုမှာ ပါဝင်တွေးဆ ဖော်ထုတ်ကြ
ည့်ချင်တဲ့ အာသီသကြောင့် လည်း ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်နည်းပြောရရင်...

သင်ဟာ သင့်ဦးနှောက်နဲ့ ဂိမ်းတစ်ခုကို ပါဝင်ကစားပြီး ယှဉ်ပြိုင်အ
နိုင်ရလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား မြင့်မားလို့ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ..ဒီတစ်ခါ သင့်ဆီကိုပေးပို့တဲ့ မေ့ရှားဝတ္ထုဟာ မေ့ရှား
အမှုဖော်ထုတ်တာကို သင်က ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေရုံသက်သက် မ
ဟုတ်ဘူး ။

သင်ကိုယ်တိုင် ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါဝင်ပြီး မေ့ရှားရဲ့ ပြု
င်ဘက်တစ်ဦးအဖြစ် အမှုကို တွေးဆဆင်ခြင် ဖော်ထုတ်ကြည့်ဖို့ အခွင့်
အရေးရရှိမှာ ဖြစ်တယ်။

သင် ဘယ်လောက် မျက်စိလျင်မလဲ။

သင် ဘယ်လို တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မလဲ။

သင် ဘယ်လို ကောက်ချက်ချ အဖြေထုတ်မလဲ။

သင့်ကို ကျွန်တော်က အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦး အဖြစ် နေရာပေးလိုက်ပါပြီ။

သင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပါ။

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြောပြမယ်။ တခြားသူတွေရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကိုပါ ဖော်ပြမယ်။

သင်က သင့်အဖြေကို ထုတ်ပါ။

ပြီးရင် မေစံရှား ထုတ်ယူဆင်ခြင်ပြောပြတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရအောင်။ သင်က မေစံရှားလို စုံထောက်အတွေး ရှိနေမလား။ သင်က မေစံရှားထက်ပိုပြီး စုံထောက်အတွေး ကောင်းနေမလား။

ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလိမ့်မယ်၊ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ယူဆလို့ ဒီပုံစံလေး ဆန်းသစ်ကြည့်တာပါ။

ပထမဦးဆုံး ဇာတ်လမ်းတိုကလေးတစ်ခုအကြောင်း ပြောပါမယ်။

အဲဒီဇာတ်လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့သူတွေရော၊ ပြန်လည်ပြောပြသူရော၊ နားထောင် ဝေဖန်ကြသူတွေရော ပါလိမ့်မယ်။ သင်လည်း ပါတယ်လို့ ခံယူပါ။

ဇာတ်လမ်းကလေးကို ဝတ္ထုပုံစံနဲ့ ပြပါမယ်။

တိမ်မယောင်နှင့် နက်သည့် အမှုများ (၁) လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက်မယ်။

သင်က အဲဒီအမှုကိုဖော်ထုတ်မယ့် အလွတ်စုံထောက် ဆိုတာ မမေ့နဲ့

နော်။ ကဲ... ဇာတ်လမ်းစပြီ။

*

တိမ်မယောင်နှင့် နက်သည့် အမှုများ (၁)

(၁)

ဆာအာသာ ကိုနှင့်ဒွိုင်းသည် သူရေးဖွဲ့သော စုံထောက်ရှားလော့ဟု မီးဝတ္ထုများ ထဲတွင် သူ၏ မှုခင်းဆိုင်ရာ ဒဿနများကို တင်ပြခဲ့သည်။ ။

“အချက်အလက်မပြည့်စုံခင် ကောက်ချက်ဆွဲတာ အလွန်ကြီးကျယ် တဲ့ အမှားဖြစ်တယ်။ ကောက်ချက် ဆွဲပြီးမှ အဲဒီကောက်ချက်နဲ့ ညီအောင် အချက်အလက်တွေ ရိုက်သွင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ အချက်အလက်တွေကို ပြည့်စုံအောင် အရင်ရှာပြီးမှ အဲဒီအချက်အလက်တွေနဲ့ ညီအောင် တွေး ယူဆင်ခြင်ပြီး၊ ကောက်ချက်ဆွဲရမယ်”

“ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဟာ ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ် လာပြီဆိုလေ ဖြေရှင်းရ တာ လွယ်လေဖြစ်ပြီး၊ ရိုးရိုးစင်းစင်းဖြစ်လေလေ ဖြေရှင်းရတာခက်လေ လေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရာဇဝတ်မှုဟာ ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ် လာပြီဆိုရင် အဲဒီရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ထင်ရှား လာတတ်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတွေ့တာနဲ့ အမှန်ကိုဖြေရှင်းဖို့ ဟာလည်း လွယ်သွားတယ်”

“စုံထောက်အလုပ်မှာ အရေးကြီးဆုံးက စိတ်ကူးဉာဏ်နဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို ပေါင်းစည်းပေးဖို့ ဖြစ်တယ်”

“မှုခင်းဗေဒမှာ ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ အ

ထောက်အထားသည် အမှုကျူးလွန်သူတရားခံကို တန်းတန်းမတ်မတ် လက်ညှိုးထိုးပြနေတတ်သည် ဆိုတဲ့ စကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီ ဆိုရိုးစကားကို တယ်ပြီးလက်မခံချင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထားဆိုတာ လှည့်စားတတ်တဲ့ အရာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ကြည့်တဲ့ လူရဲ့ ရှုထောင့် ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထိုးနေတဲ့ လက်ညှိုးဟာလည်း ပြောင်းသွားတတ်တယ်”

“ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုမှာ ယုတ္တိဗေဒကို တတ်နိုင်သမျှ အသုံးချတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါဟာ အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်တယ်”

“စဉ်းစားစရာရှိတာကို အကုန်စဉ်းစားတယ်။
စဉ်းစားချက်တစ်ခုပေါ်တိုင်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် အထောက်အထားရှာရတယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်တယ်”

ဤအတွေးများကို ကျွန်တော် သဘောကျမိသလို မေစံရှားလည်း ယင်းတို့ ကို ခံယူကျင့်သုံးသည် ဟု ပြောဖူးပါသည်။ ။

*

(၂)

ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ရပ်မှန် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ စသည့် စာပေအနုပညာသမားများ ဆုံလေ့ရှိသလို ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ရပ်မှန်စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဖြစ်သော အင်းစိန်မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများ လည်း ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ။

တစ်နေ့သော ညနေပိုင်း ရုံးဆင်းချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်၌ ရုံးမဆင်းနိုင်ဘဲ စကားကောင်းနေကြပါသည်။ ။ စကားပိုင်းတွင် စီအိုင်ဒီရဲအရာရှိဟောင်း ဦးမောင်မောင်အေး၊ စာရေးဆရာ ဗေဒင်ဆရာ

မောင်မောင်ဖေညွန့်၊ ပန်းချီဆရာ ဦးကောင်းစံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်သည် ။

ထိုသို့ စကားကောင်းနေသည့် အကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်။

“ကိုနေသော်နဲ့ မေစံရှားက ချစ်သူဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။ ခုထိ လက်မထပ်ကြသေးဘူးလားဗျ”

ဟူသော ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်က စလိုက်သော ပြဿနာဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသူ ကျွန်တော်က ပြုံးနေခိုက်...

“ဧကန္တ မေစံရှားက အမှုတွေကို ဆရာနေထက် ပိုချစ်ပုံရတယ်”

ပန်းချီဦးကောင်းစံက ဝင်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးသည် ။

ကျွန်တော်မငြင်းနိုင်၍ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံမိ၏

ရဲအရာရှိဟောင်းဖြစ်သော ဦးမောင်မောင်အေးက သူ့သဘာဝအတိုင်း ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်တို့ နဲ့ တော့ ကွာပါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုလေသည် ။

“ဘယ်လိုကွာတာတုံးဗျ”

ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်က ဝင်မေးရာ ဦးမောင်မောင်အေးက-

“ကျုပ်တို့ ခေတ်ကလည်း သုံးနှစ်သုံးမိုး ရည်းစားထားပြီး လေ့လာတဲ့ ခေတ်ပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ အခုမဟေသီကို ဘယ်ခြောက်ကာ ညာလှမ်းပြီး ခပ်မြန်မြန်သုတ်လိုက်တာဗျ”

ဟု ဖြေသည် ။

“ဘယ်လိုခြောက် ဘယ်လိုလှမ်းတာလဲ။ နည်းယူသင့်ရင် ယူရတာ ပေါ့ ဆရာရယ်”

ကျွန်တော်က သိလိုဇောဖြင့် တောင်းဆိုမိ၏။

“တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလို လုပ်ပြလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ချစ်သူလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျုပ်ခေါ်ရာကို လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဟား...ဟား...ဟား..”

ဦးမောင်မောင်အေးက ပြောရင်း ရယ်ပြန်၏။

“ဟာ...ဆရာက အယောင်ပြတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ဆရာရယ်။ တကယ်များ ဘယ်ရောညာရော လှမ်းခဲ့တာများ လား”

ဦးကောင်းစံက ရယ်စရာဝင်ဖွဲ့၏။

“ဆရာရေ...ဆရာလိုတော့ ကျွန်တော်က မလုပ်ရဲဘူးဗျ။ ရှားက ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ အားလုံး သိနေတာ။ သူက ရှေ့နေသာမကဘူး၊ စုံထောက်လေဗျာ။ ဦးနှောက်က ပြေးသလားမမေးနဲ့ ၊ ဆရာနည်းဆိုရင် ကျွန်တော် ဟက်တက်ကွဲသွားမယ်”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် အားလုံး ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်..

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲသို့ မေစံရှားဝင်လာသည် ။

“အသက်ရှည်ဦးမယ် မေစံရှားရေ”

ဦးကောင်းစံက စတင်၍ ရယ်ရင်းက ပြောလိုက်သည် ။

ရှားအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကို မြှောက်ပေးနေကြတာ မဟုတ်လား”

မေစံရှားကလည်း အရယ်အပြုံးနှင့် ပြန်ပြော၏။

“လုံးဝ ကွက်တိပဲ”

ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်က ဝန်ခံစကားဆိုလိုက်သည်။ ။

ဆရာဦးမောင်မောင်အေးက...

“ကျွန်တော်တို့ က မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဗျ၊ ကာယ ကံရှင်တွေက ကျွေးမွေးဖို့ မစီစဉ်ကြသေးလို့ ”

ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပြောသည်။ ။

ကျွန်တော်က...

“ဆရာရေ...မွေးဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ကျွေးဖို့ တောင် ပဏာမ မပျိုးနိုင်သေးဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်အနားလာ၍ ထိုင်နေသော မေစံရှား က ရက်ပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက် လိုက်လေသည်။ ။

“ဒါနဲ့ အခု မေစံရှားက ဘာမှုလိုက်နေလဲ”

ဦးကောင်းစံ၏ အတည်အမေး။

“မုဒိမ်းကျင့် သတ်ဖြတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အမှုမှာ တရားခံကလွတ်သွားလို့ မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်က မချင့်မရဲနဲ့ တရားရုံးရှေ့မှာ အဲဒီကျူးလွန်သူကို လည်ပင်းညှစ်ခဲ့တဲ့ အမှုပဲ ဆရာ။ ရှားက ခုမှ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်အမှုကိုလိုက်ရင်း အရင်မုဒိမ်းကျင့်လူသတ်မှုကိုပါ အထက်ရုံးအယူခံတက်ပြီး ပြန်လိုက်နေတာပါ”

“ဒါဆို တစ်ပြိုင်နက်တည်း နှစ်မှုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေစံရှားလိုက်ရင် နိုင်မှာ ပါ”

“မလွယ်ဘူး ဆရာရေ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူငယ်ရဲ့ ဖခင်က ဧရာမ အကောင်ကြီး ဆရာရဲ့ ။ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို ရှားကအမှန်တရား ချစ် စိတ်အရင်းခံပြီး ဆီးစေ့နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ပေါက်ကြည့်နေတာပါပဲ”

“ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ ကြုံတုန်း မေးကြည့်ရဦးမယ်။ မေစံရှားက အမှု တစ်ခုကို တရားရုံးမှာ မကဘူး စုံထောက်တစ်ယောက်လို အမှုရဲ့ နောက် ကြောင်းကိုပါ ပြန် လိုက်လေ့ရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ စုံထောက်အလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့ လား။”

ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့် အမေး။

“ဆိုပါတော့ ဆရာ။ တရားရုံးရောက်လာတဲ့ အမှုတွေမှာ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ ပြောပြချက်၊ ရဲအရာရှိရဲ့ စစ်ဆေးချက်တွေပါပေမယ့် တချို့အမှု တွေက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေတယ်လေ။ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုတွေ့မှ အမှုက အမှန်ဖြစ်မှာ မို့ လိုက်သင့်တာ လိုက်ရတာပါပဲ”

“တချို့က မေစံရှားဟာ ရဲတွေလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ကျော်လုပ်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုပြောမလဲ”

မေစံရှားက ပြုံးသည် ။

“ဒီမှာ ရဲအရာရှိကြီးရှိနေတာပဲ။ ဆရာဦးမောင်မောင်အေး သဘော ပေါက်မှာ ပါ။ ရဲတွေက ရဲအလုပ် လုပ်ကြတယ်။ ရှားက ရှားအလုပ် ရှား လုပ်တာပါ။ တကယ်တော့ ရဲတွေနဲ့ ရှေ့နေနဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက်တာပါ ၊ ကျော်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မှန်ပါတယ်”

ဦးမောင်မောင်အေးက ထောက်ခံ၏။

“မေစံရှားက အမှုလိုက်ရာမှာ ဘာကိုအခြေခံလဲ”

“အမှန်တရားပါ”

“အမှုဖော်တဲ့ အခါ ဘယ်လိုနည်းစနစ်ကို သုံးသလဲ”

“ဟာ...ဆရာတို့ က ရှားကို အင်တာဗျူးနေတာကိုး၊
ရဲအရာရှိကြီးရှေ့မှ ရှား ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ”

“ရပါတယ်...ပြောပါ။ စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ”

“ယုတ္တိဗေဒကျစွာ ဆင်ခြင်တွေးဆမှုနဲ့ ပေါ့ ဆရာ”

“ဒါဆို နှလုံးရည်နဲ့ အမှုလိုက်တယ်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့နော်”

“အဲသလိုပြောရင်လည်း ရမယ်ထင်တာပါပဲ”

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး...

“ဆရာဦးမောင်မောင်အေးက စီအိုင်ဒီမှာ ကြာရှည်စွာ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်လာတာဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာအမှုတွေ အများကြီးတွေ့လာရ
မှာ ပဲ။ တစ်ခုလောက် ပြောပြပါဦး ဆရာ”

မေစံရှား အင်တာဗျူးကို တခြားသို့ ကျွန်တော်က
လမ်းလွှဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ မေစံရှားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်
။

“စိတ်ဝင်စားစရာ အမှုတွေအများကြီးပေါ့ဗျာ။ အင်း..အမှုအကြောင်း
ပြောမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ လည်း စဉ်းစားပြီး အဖြေညှိကြည့်လို့ ရမ
ယ့် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ပြောချင်တယ်ဗျာ”

ဆရာ ဦးမောင်မောင်အေးက စကားစသည် ။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

ဆရာဦးမောင်မောင်အေးက လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သည်

။

“ဇာတ်လမ်းလေးကတော့ ရိုးလွန်းစင်းလွန်းလို့ လားတော့ မသိဘူး အဖြေက ဘဲဥအစရှာမရဆိုသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် လေးက ဒီလိုပါ...။ လူသုံးယောက် ညစာအတူထိုင်စားကြတယ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ပေါ့။

ယောက်ျားနာမည်ကို ဦးဒီပလို့ ခေါ်ကြပါစို့။ မိန်းမနှစ်ယောက်အနက်က တစ်ယောက်က ဦးဒီပရဲ့ ဇနီး ဖြစ်တယ်။ သူမရဲ့ အမည်က ဒေါ်လှမေလို့ ထားလိုက်ရအောင်။ အဲ..နောက်တစ်ယောက်က ဒေါ်လှမေရဲ့ အစ်မ အပျိုကြီး ဒေါ်မြမေဖြစ်တယ်”

အတွေ့အကြုံများ ပြီး စကားပြောလည်းကောင်းသော အငြိမ်းစားရဲ အရာရှိဟောင်း ဦးမောင်မောင်အေး က သူ၏ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို စတင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ။

နားထောင်နေကြသော ပန်းချီဆရာ ဦးကောင်းစံ၊ ဗေဒင်ဆရာ စာရေးဆရာ ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်၊ ရှေ့နေမလေး မေစံရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည် ။ ဦးမောင်မောင်အေးက စကားဆက်သည် ။

“အဲဒီထမင်းဝိုင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ပါတာကတော့ ကဏန်းဟင်းပဲ ။ အဲဒီနေ့ညက သုံးယောက်စလုံး နေမကောင်းဖြစ်နေကြလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ရတယ်။ နှစ်ယောက်က ကောင်းသွားပေမယ့် တစ်ယောက်ကတော့

သေသွားတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ဒီသေဆုံးမှုကို အစာအဆိပ်သင့်ပြီး သေဆုံးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မှတ်ချက် ပြုခဲ့တယ်”

“အစားမတော်တစ်လုတ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ဗျာ”

ဟု ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်က မှတ်ချက်ပြုသည် ။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ဆရာသမားပြောတဲ့ အဖြစ်က ဘာစိတ်ဝင် စားစရာရှိလို့ လဲ”

ပန်းချီဦးကောင်းစံက ဝင်ပြောသည် ။

ဦးမောင်မောင်အေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး..

“စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆက်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး။ အခင်းမဖြစ်ခင် သုံးလေးရက်က ဦးဒီပဟာ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ ရောက်နေခဲ့တယ်။ သူ အဲဒီဟိုတယ်က နေ ပြန် လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သူနေတဲ့ အခန်းကို တာဝန်ကျတဲ့ သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးက သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အခါ သုံးလက်စ စာရေးစက္ကူကတ်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမကလည်း စပ်စပ်စုစုဆိုတော့ စာရေးစက္ကူကတ်ကို ယူကြည့်တယ်။

အဲဒီအခါ စာရေးစက္ကူပေါ်မှာ အရာထင်ကျန်နေတဲ့ စာလုံးတချို့ကို တွေ့ရလို့ မရရအောင် လိုက်ဖတ်ကြည့်တယ်တဲ့ ။ သူမ ဖတ်လို့ ရတာက “ငါ့မိန်းမပေါ် မူတည်တယ်။ သူမရှိမှ ငါ့အနေနဲ့ ရာပေါင်းများစွာ...” ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေဖြစ်တယ်။ ပထမတော့ အဲဒီမိန်းမက အဲဒီစာကို အရေး မပါဘူးလို့ ပဲ ထားလိုက်တာ။

မကြာခင် ဒေါ်လှမေသေဆုံးတဲ့ သတင်းကို ဟိုတယ်မန်နေဂျာဆီက ကြားရတော့ အဲဒီမိန်းမက စာထဲက အကြောင်း

တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေမယ်ဆိုပြီး မန်နေဂျာကိုပြသတဲ့ ။ မန်နေဂျာက အဲဒီ စာရေးစက္ကူကို ရဲအဖွဲ့ကို အပ်လိုက်တယ်”

“ဟာ...ဒါဆို ဒေါ်လှမေသေဆုံးမှုဟာ မရိုးသားဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက် ဝင်ပေးလိုက်သည် ။

“ရဲဘက်က သတင်းတွေ နားစွင့်လိုက်တဲ့ အခါ ဦးဒီပဟာ သူတို့ မြို့ က ဆရာဝန်ကြီးသမီးနဲ့ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဘယ် သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ လူပြောများ နေတာကိုပြောတာ။ အဲဒါ နဲ့ အလောင်းကို မြေမချခင် ပြန်လည်စစ်ဆေးကြတဲ့ အခါမှာ အဆိပ်သ င်ပြီး သေဆုံးရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“အစားအစာထဲမှာ အဆိပ်ခတ်တာဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဘယ်သူအဆိပ်ခတ် တာလဲ”

ပန်းချီဦးကောင်းစံက ပို၍ စိတ်ဝင်စားဟန်တူသည် ။ ကိုယ်ကိုရှေ့ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ ဝင်၍ မေးသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ပဲ သူမေးသောအဖြေ ကို သိလိုနေပေပြီ။ သို့သော် မေစံရှားကမူ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ နားထော င်နေပါ၏။

“ဒါနဲ့ သံသယတွေက ဦးဒီပပေါ် ပုံကျလာတယ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်လှမေ သေပြီးနောက် အမွေတွေအားလုံး သူကရမှာ ပဲ။ ဟိုတယ်က မိန်းမပြော သလို ရာပေါင်းများ စွာသော သိန်းဂဏန်းတွေကိုရမှာ ။ ဦးဒီပလက်ထပ် ခဲ့တာက ဒေါ်လှမေဟာ အလွန်ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးမလေ။ ပြီးတော့ လူအ များကြီးပြောနေကြတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ မရှင်းမရှင်းကိစ္စနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်တော့ တကယ့်ကိုပဲ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီအခင်းဖြစ်တဲ့ ညက ဆရာဝန်ကိုခေါ်တော့ ညဆယ်နာရီကျော်

နေပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးက ရိုးသားတယ်၊ ပြောင့်မတ်တယ်။ လူနာတွေကို စစ်ဆေးတော့ အစာအဆိပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆတာနဲ့ သူ့အိမ်မှာ လူလွှတ်ပြီး ဆေးတွေယူခိုင်းတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးသမီးက ဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကြိုးစားတာ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒေါ်လှမေဆုံးသွားတယ်။ ရဲတွေကစစ်ဆေးတော့ အဲဒီညစာက ကဏန်းဟင်းနဲ့ အခြားဟင်းတချို့ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီး အဆော့တက်ကိတ်စားသေးတယ်။ ရဲက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ခေါ်မေးတယ်။ အိမ်ဖော်မလေး နာမည်က ထွေးထွေးတဲ့ ။ ကောင်မလေးကလည်း တော်တော်လေးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်။ မျက်ရည်ရွဲနဲ့ ဖြေတော့လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ပေါ့။ သူ ထပ်ကာတလဲလဲပြောတာတော့ သူချက်ကျွေးတဲ့ ကဏန်းဟင်းက ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။

ကဲ...အဓိကအချက်တွေကတော့ အဲဒါပါပဲ။ ဦးဒီပက သူ့မိန်းမ ဒေါ်လှမေကို အဆိပ်ခတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သုံးယောက်အတူတူစားတဲ့ ဟင်းထဲထည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီညနေက ဦးဒီပဟာ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်ခါစပဲရှိသေးတယ်။ သူပြန်ရောက်တော့ ညစာက အဆင်သင့်တောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် အဆိပ်ထည့်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်လှမေရဲ့ အစ်မ ဒေါ်မြမေကရော...”

ဦးမောင်မောင်ဖေညွန့်က ဝင်မေးသည် ။

ဦးမောင်မောင်အေးက...

“ရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း ဒါကို ချန်မထားပါဘူး။ စဉ်းစားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြမေက ဒေါ်လှမေ သေဆုံးရင်လည်း သူ့မှာ ဘာခံစားခွင့်မှ မရှိပါဘူး။ သူက ဒေါ်လှမေရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲပါ။ ဒေါ်လှမေကခေါ်ပြီး

စောင့်ရှောက်ထားတာပါ”

“ဦးဒီပနဲ့ ဒေါ်မြမေ ငြိစွန်းနေရင်ကော...”

ဦးကောင်းစံ၏ ထင်မြင်ချက်။

“ဒါကတော့ ထည့်စဉ်းစားရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြမေက ဒေါ်လှမေ ထက် အသက်ကြီးပြီး ၀၀တုတ်တုတ်ကြီးရယ်။ ဦးဒီပစိတ်ဝင်စားစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။”

ဦးမောင်မောင်အေးက ပြန်ဖြေသည် ။ ပြီးမှ ဆက်၍ ...

“ရဲက အဲဒါကြောင့် ဒေါ်မြမေကိုလည်း စစ်ဆေးပါတယ်။ စစ်လို့ ရတဲ့ အချက်တွေကို အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် ဒေါ်မြမေကိုလည်း တထစ်ချစွဲလို့ မရပြန်ဘူး။”

“ဘာကြောင့် လဲ...”

“ထမင်းစားပြီးတော့ ဦးဒီပက သူ့မိန်းမဒေါ်လှမေ သိပ်ပြီးမလန်းဆန်းဘူး၊ ဖျော်ရည်တစ်ခုခု ဖျော်ပေးဆိုပြီး အိမ်ဖော်မလေးထွေးထွေးကို ခိုင်းတယ်။ ထွေးထွေးက ဒေါ်လှမေသောက်နေကျ လိမ္မော်ရည်ဖျော် ပေးတယ်။ ဦးဒီပက အဲဒီဖျော်ရည်ကို ဒေါ်လှမေသောက်ဖို့ ယူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လှမေက မသောက်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်တဲ့ ”

“ဟာ...အဲဒါ အဲဒီထဲမှာ အဆိပ်ခတ်လိုက်တာနေမှာ ပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ ဒေါ်လှမေက မသောက်တော့ ဒေါ်မြမေက ငါ့သောက်မယ်ဆိုပြီး သောက်ချလိုက်သတဲ့ ။ ဒေါ်မြမေဟာ အဝလွန်နေသူမို့ အဆီတွေနည်းအောင် အစာတွေလျှော့စားနေသူဆိုတော့ အချဉ်ကို ပိုပြီး စားတယ်၊ သောက်တယ်လေ။

ဒေါ်မြမေ လိမ္မော်ရည်သောက်တာ ဘာမျှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ လိမ္မော်ရည်ထဲမှာ ဘာမျှမပါလို့ ပဲ။ ဒါဆိုရင် ဦးဒီပက ဒေါ်လှမေကို အဆိပ်ခတ်နိုင်ခွင့်ရှိပါလျက်နဲ့ မခတ်တာ သေချာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးဒီပကို သံသယရှိတဲ့ အချက်ကလည်း နည်းနည်းလျော့သွားပြန်တယ်”

“ရဲက စာရေးစက္ကူကတ်ပေါ်က စာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးဒီပကို မမေးဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သည် ။ ဦးမောင်မောင်အေးက ခေါင်းညိတ်သည် ။

“မေးပါတယ်ဗျာ။ မေးတော့ ဦးဒီပက သူ့ညီဆီ စာရေးတာပါတဲ့ ။ သူ့ဆီက ငွေချေးတာကို မပေးနိုင်ကြောင်း၊ သူက သူ့မိန်းမကို မှီခိုနေတာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မိန်းမ မရှိတော့မှ ပဲ မင်းကို ထောက်ပံ့နိုင်မှာ လို့ ရွဲ့ပြီး စာရေးလိုက်တာပါတဲ့ ”

“ဒါဆို ဦးဒီပက လွတ်သွားရောလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟာ...ဒါ တစ်နေရာရာမှာ ချွတ်ချော်နေတာဗျာ။ အစာမှာ အဆိပ်ခတ်တာလည်း ဆရာဝန်က တွေ့ထားတာပဲဟာ”

ကျွန်တော် မကျေမချမ်း ဝင်ပြောတော့...

“အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ အဖြေရှာလေဗျာ။ ဘယ်သူက အဆိပ်ခတ်တာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုဖမ်းပြီး တရားစွဲမှာ လဲ”

“ဦးဒီပပဲ နေမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဦးမောင်မောင်ညွန့်က ဝင်ပြောသည် ။

“ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူးဗျာ”

“ဒေါ်မြမေကို ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူးဗျ”

ဦးကောင်းစံက ဝင်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးပြန်သည် ။ သို့သော် သူလည်း တိတိကျကျ အထောက်အထား မပြနိုင်။

ကျွန်တော်က ဝင်၍ ...

“ခင်ဗျားတို့ မေ့နေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒါက ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ သမီးလေ။ ဆရာဝန်ကြီးက ဒေါ်လှမေတို့ နေမကောင်းလို့ အိမ်ကို ဆေးယူခိုင်းတယ် မဟုတ်လား။ ကဏန်းက အစာအဆိပ်သင့်တာ နည်းနည်းတော့ မှန်မှာ ပါလေ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ သမီးက ဦးဒီပနဲ့ မရှင်းလင်းလေတော့ အခွင့်ကောင်းပေါ်တာနဲ့ အဆိပ်ပါတဲ့ ဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ”

“ဟာ....မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက သိမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်တိုက်မလဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“နေပါဦး...ဒေါ်မေစံရှားက ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား”

မေစံရှားက ပြုံးနေသည် ။ သူမပြုံးနေဟန်က အဖြေတစ်ခုခုသူ့မှာ ရှိနေပုံပါပဲ။

★

(၃)

ကဲ...မိတ်ဆွေ...

အခြားသူတွေက သူတို့ ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက် အသီးသီးကိုပြောပြခဲ့
၏။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အမြင် ပြောပြီးပြီ။

သင်က ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆလဲ။

အဖြစ်အပျက်မှာ ဒေါ်လှမေက သေတယ်။

သေရတာက အဆိပ်ကြောင့် ။

အဆိပ်ခတ်ခံရတာလား၊ မတော်တဆလား။

အဆိပ်ခတ်ခံရတာဆိုရင် ဘယ်သူက ခတ်တာလဲ။

ဘယ်လို အဆိပ်ခတ်တာလဲ။

ဘယ်သူတရားခံလဲ။

သင့်အလှည့်ရောက်ပြီ။

မိတ်ဆွေ...

သင့်ကိုအပ်နှင်းထားတဲ့ ‘အလွတ်စုံထောက်’ တစ်ဦးပီပီ လေးလေးန
က်နက် တွေးဆဖော်ထုတ်ပေးပါ။ အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး တရားခံမဖြစ်ဖို့ အ
ရေးကြီးသလို၊ အပြစ်ရှိနေသူတစ်ဦး လွတ်မသွားဖို့ လည်း အရေးကြီးပါ
တယ်။

အဲဒါ သင့်မှာ တာဝန်ရှိနေပါတယ်။

သင့်ယူဆချက်ကို ချရေးထားလိုက်ပါ။

ဝတ္ထုရဲ့ အဆုံးပိုင်းကျရင် မေစံရှားရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖော်ပြပါ
မယ်။ ‘အမှန်တရား’ သင်နဲ့ အချေအတင်ကို လုံကြတာပေါ့။

အခု...နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ထပ်ပြောပါမယ်။

သင်က ‘အလွတ်စုံထောက်’တစ်ဦးအနေနဲ့ ထပ်မံဖတ်ရှု နားဆင်ပါဦး။

အဲဒီဇာတ်လမ်းကို...

‘တိမ်မယောင်နှင့် နက်သည့် အမှုများ (၂)’ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပါမယ်။

စလိုက်ရအောင်။

*